

O I S O V I N Y

Nepostradatelný informační a inspirační zdroj pracovníků býv. OIS

Pravicový, liberálně-konzervativní chem.inž. občasník. Založeno r. 1996

Slovo úvodem

Už tu máme konečně i astronomické jaro a vše bude veselější. Jarní sluníčko vyláká ven i ženy a i když nám budou třeba skrývat tváře za rouškami, tak lýtka a kolena už ne. Zkusí, zda se krátké sukně přes zimu nesrazily v pase a vyrazí ven, protože společně s květy patří k jaru. No k jaru, v poslední době bývá jaro takové stydlivé, nesmělé a snaží se co nejdříve předat vládu létu. Uvidíme, jak letos, když rok začal normálně se sněhem, mrazy i vláhou. Snad nám stihnou broskve, meruňky i jabloně včas odkvést. Největší liturgický svátek Velikonoce (*a také nejdelsí zaručené volno*) máme hned z kraje měsíce dubna. Vzhledem k okolnostem bych se přimlouval k tomu, abychom ho tentokrát slavili doma spíše jako poustevníci v rozjímání, i když dobré krmí a nápojům bych se rozhodně nestránil.

Motto

„Ty největší věci se přihodí, když je nejméně očekáváš.“

Z citátů, reklam, inzerátů a...

- „Nikde vás nikdo nepochválí tak, jako na vašem pohřbu.“
- „Čím přesněji plánuješ, tím víc tě zaskočí náhoda.“
- „Realita se nemůže zastavit, pohyb je věčný.“
- „Týmová práce je zpravidla práce mnoha lidí pro jednoho člověka.“
- „Anonym je člověk, který má svou důstojnost. Pod svým jménem by to nenapsal.“
- „Cynik je člověk, který zná cenu všeho a hodnotu ničeho.“
- „Se lži můžeš sedět u oběda, u večere už ne.“
- „Dejte muži volnou ruku a najdete ji někde na sobě.“
- „Čím více slov, tím větší prostor pro nedorozumnění“.

Víte, že?

- Podle *Global Peace Indexu* je ČR desátou nejbezpečnější zemí na světě. Za Japonskem a před Švýcarskem. Americký zahraniční institut řadí český jazyk jako druhý nejobtížnější na světě. Česká republika má nejvíce nemocničních lůžek na obyvatele ze zemí v EU. Bohužel je tady taky nejvyšší úmrtnost na rakovinu v EU.
- Praha je známá jako město sto věží. Ve skutečnosti jich je ale k dnešku více než 500. Pražský hrad je se 700 pokoji největším hradem v Evropě. Českou republiku přezdívali hlavním městem hradů. Těch je tu více než 2000, což je nejvíce na světě. Staroměstský orloj v Praze je třetím nejstarším orlojem na světě a nejstarším fungujícím orlojem vůbec.
- Průměrná žena za 5 let spotřebuje tolik rtěnky, kolik sama měří. V jakémkoli daném okamžiku je přibližně 0,7 % lidské populace opilý. Jediná sklenka vody obsahuje víc molekul H₂O, než kolik je ve všech oceánech na Zemi sklenek vody.
- Mnoho lidí si myslí, že existuje temná strana Měsíce, jmenuje se tak například i album Pink Floyd. Temná strana měsíce ovšem neexistuje. Měsíc je neustále otočený k Zemi tou samou stranou, ale země se otáčí kolem slunce, takže i Měsíc dostává svou dávku slunečního svitu ze všech stran. Existuje pouze od nás odvrácená strana Měsíce.
- Kdyby Země zrychlila své otáčení tak, že by se otočila jednou za hodinu a půl místo za 24 hodin, vznášeli bychom se nad zemí. K mračení potřebujete zapojit 42 obličejových svalů, k úsměvu vám stačí jen 17.

- Kdyby někdo vyhloubil tunel skrz celou zeměkouli a vy byste do něj skočili, trvalo by 42 minut, než byste propadli na druhou stranu. Ovšem díky odporu vzduchu či jinému tření byste už nemuseli doletět zpět až k povrchu.
- O úplňku vidíme Měsíc většinou na východě, protože vrcholí až o půlnoci. Prostě je přesně na opačné straně, než Slunce.

Zajímavá matematika

Matematické kouzlo: 259 x "váš věk" x 39 = ?
Zajímavý výsledek, vyzkoušejte. Tedy, doufám, že vám není víc, jak sto let. Pak si zkuste jen 259x39.

z netu

Evoluce zla

Proč se lidé už tolikrát nechali napálit a dovést společnost do teroru a tyranii? Ať už to byla francouzská revoluce či nacizmus v Německu nebo bolševizmus v Rusku. Je to proto, že každé zlo začíná nenápadně, řeší nějaký problém a láká na atraktivní myšlenku slibující dobro. Ať už to byl hlad ve Francii, ponížení Německa po prohrané válce či zaostalost v Rusku. Jenomže každá velká změna přináší svá „ale“. Zlo zpočátku většinou neví, že se stane zlem. Věci nejdou hladce, systém se stává urputným a ve jménu nové velké myšlenky se začne trestat. A lidé najednou zjistí, že je to jinak, ale to už bývá pozdě a nové elity jsou pevně etablovány.

Jestliže jste dříve mohli mít různé názory třeba na vzdělání, výchovu, politiky, tak velkou myšlenku musí přijmout všichni a běda těm, kteří to neudělají a znesvěcují ji. *Kdo nejde s námi, jde proti nám*, je typickým znakem nastoupeného zla.

Zpočátku dav vítá změnu a nadšeně přihlíží popravě krále a královny, aplauduje Hitlerovým úspěšným diplomatickým a pak i vojenským tahům, nadšení svazáci a komsomolci šíří změnu. To trvá různě dlouho, ale pak přichází vystřízlivění a poznání reality. Společnost se začne dělit na „my“ a „oni“. Proběhlo to vždy různě, ale tyhle společné znaky jsou typické. Zlo vždy hlásá „velké dobro“ a to se stává ústřední myšlenkou. Lidé se z ní vytrácejí. Také je charakteristické tím, že nabízí odpovědi na téměř všechno.

Znamená to, že každá velká změna, velký skok v sobě už nesou zárodek budoucího zla? Je to vždy riziko. Neznamena to ale, že bychom se měli vzdát velkých myšlenek, jen bychom měli být trpěliví v jejich realizaci. Evoluce, ne revoluce. Nevzdalovat se příliš od rovnovážné společnosti, která garantuje stabilitu. Říká se tomu konzervatismus. Revoluce požívá své děti, kdežto evoluce pečuje o náhrobky svých protagonistů. Dobro se musí dávkovat pomalu a rozvázně. Aby stačilo zapustit kořeny.

V současné době žijeme v demokratické společnosti západního typu a do covidu jsme si až narušivě užívali blahobytu. Přesto máme pocit, že brzy po sametové revoluci, kolem zlomu století, jsme byli svobodnější. Lišili jsme se v názorech, ale ještě poslouchali jeden druhého. Vzhlíželi jsme k Západu, jako obdivovanému vzoru. A pak se odtud najednou začaly šířit nové podivné myšlenky. *LGBT* a svoboda ve volbě pohlaví, genderová vyváženost, *MeToo*, *Black lives matter* (místo všechny životy matter), vítání migrantů a tolerance k jejich netoleranci vůči naší kultuře. Klimatický alarmismus a vůbec *správnáctví*. Začaly se kácet pomníky a zavádět pokrytecký korektní jazyk a názory. Ve jménu nových velkých myšlenek se opět vyhazuje z univerzit a pořádají se mediální štvance. Je to předzvěst dalšího nastupujícího nového zla? U nás jsme naštěstí zdrženlivější. Odstranili jsme Koněva, ale obnovili Mariánský sloup. Přesto jsme se polarizovali a rozdělili na dvě nesmiřitelné poloviny. Uzavření ve svých bublinách se izolujeme od těch „jiných“.

Je možné s tím něco dělat? Obyčejní lidé mohli zabránit nastupujícímu zlu jen v samém počátku, když mu nepropadli a byli k novotám skeptičtí. Jak řekl už v 18. století britský politik a filozof Edmund Burke: *K vítězství zla stačí, když dobří lidé budou sedět se založenými rukama. Jediná věc je nezbytná pro triumf zla, aby dobří lidé nic nedělali. Nikdo nedělá větší chybu než ten, kdo nedělá nic v domněni, že to málo, co udělat může, nemá smysl.* Pokud se ovšem nové pořádky šíří z mocenských center, na kterých jsme ekonomicky i politicky závislí, je šance malá. Možná se nám podaří tyto ideje nějakou dobu odmitat a tlumit a být tak oázou reálné svobody, než nás pohltí oceán.

Hacknutá čeština

Prozrazeniny - tajná oslava narozenin, která byla prozrazena

Covčanský průkaz – očkovací průkaz na covid 19
Tchánoce - vánoční svátky u rodičů manžela nebo manželky

Fukno – velmi větrno

Plivnout do čítanky – nechtěně oplodnit ženu

Ležba – lenost, odpočinek

Kozodojka - nekvalitní silnice 3. třídy s častými výmoly

Rozpar - rozmazlený parchant

Nechtětec - spam, nevyžádaný e-mail

z netu

Zajímavá přirovnání

Byl důležitý, jak stěrače u ponorky.

Byla věkově něco mezi důchodem a hrobem.

Zhubla tak, že se jí i tenisky vyzouvaly.

Měl kravatu tak dlouhou, že by se před pisoárem rozhodně neměl hrbít.

To je počasí, že by se i Foglar vozral.

Potkat ji v noci, zakousnu se do stromu a dělám suchou větev.

Měla sukni tak krátkou, že sotva začínala.

posbíráno porůznu

Čím nás drtí dynamická doba

Málokdo by nesouhlasil s tím, že náš život se za posledních třicet let nesmírně zrychlil. Stále méně si můžeme dopřávat středomořské *maňana* nebo české *piánko*. Permanentně nestiháme a něco doháníme. Jsme o krok pozadu, protože se doba vymkla z pantů. Rodiče dnes vozí prvňáky a druháky do školy, to já v padesátých letech chodil v Praze do přes kilometr vzdálené druhé třídy sám. A v šesté třídě nás rodiče nechali jezdit na kole až do 30 km vzdálených Jevan. Pravda aut bylo pomalu a silnice poloprázdné. Také se hodně četlo, protože v TV byl jeden program a ten za moc nestál. Dnes na čtení není čas. Přelétnout titulky na netu a když nás některý zaujme, tak oskenovat první odstavec. Rychle prolétnout jestli je tam nějaká myšlenka. Někdy se to stává. Zvlášť, když to napsal někdo z naší bubliny. Pomyslím si to je dobré a zas letím dál.

Protože na stará kolena i já jsem začal psát, dobře vím, že těkavého čtenáře se musím snažit zaujmout už titulkem. Vyvolat zájem nebo i nesouhlas. Rádoby vtipný úvod ho možná udrží v prvním odstavci. Pak na něj musím vychrlit první hlubokou myšlenku nebo svým tvrzením vzbudit zájem či rozhorlení. Většinou se podaří obojí, o čemž svědčí často protichůdné reakce v diskuzi pod článkem. Musím také včas skončit, jedna stránka A4 je tak akorát. Je to jako líčit udici na ostražitou rybu. Některá zabere, jiné jen proplavou kolem.

Jirásek by dnes se svými romány neuspěl. Dnes vše musí mít spád. Začal to už Viewegh. I povídky se zkrátili. Zlenivěli jsme natolik, že se prodává stále více audioknih. „Twitrovatíme“ a chceme vše

heslovitě a ve zkratkách či obrazech. Je doba faktická a data a fakta se na nás sypou ze všech stran. A přemýšlet o nich není čas. Proto světu kolem rozumíme stále méně a stáváme se uživatelem, konzumentem. Cestovatelem ve vlaku, který se řítí a jmenuje technická civilizace.

Lidská civilizace je založena na mýtech

Člověk, podobně jako ostatní lidoopi, je geneticky uzpůsoben k životu v malých tlupách, kde každý zná každého. Proto zřídka kdy takové tlupy překročí velikost sta jedinců. Jak to, že člověk tuto hranici překonal a začal vytvářet města a říše?

Na začátku byla asi mutace, která umožnila člověku fantazii, představit si i to, co reálně neexistuje. To se mu jistě zalíbilo a začal své představy sdílet. Co když půjdu k bleskem zapálenému stromu a kus ohně si přinesu domů do jeskyně na větví? Podobně asi vznikla i první živočišná a přírodní božstva a duše mrtvých. *Co by kdyby* bylo zřejmě i za prvním nápadem spojit se se sousedním kmenem a porazit ten třetí otravný. A ono to fungovalo. První náčelníci a vládci vytvořili filozofii - budu vás chránit - ale samozřejmě je vždy něco za něco. A tak vytvářeli větší celky. K tomu, aby něco fungovalo, je vždy třeba vytvořit doprovodný mýtus, jak je to výhodné a nakazit jím lidi, kteří jsou součástí systému. Tak vznikla první náboženství. Původně bylo bohů více, než se přišlo na to, že neúčinnější je jeden silný a všemohoucí bůh. Křesťanství, islám, buddhismus mnoho náboženství začalo stmelovat lidská společenství ve jméno krásného mýtu, na který si nikdo nemohl sáhnout, ale přesto mu začal věřit. Víra a fantazie obohatily náš život a pomáhají i nacházet smysl života. Představy a fantazie bývají často krásnější, než šed' všedního života. Současně s náboženstvím vznikaly i ideologie, jakýsi imaginární řád, který určoval pravidla a zásady života. Práva a povinnosti, které sice nevyplývaly z biologické podstaty, ale které přesto lidé přijali za své. Víra v ně, ale i jejich často tvrdé vyžadování, byly totiž předpokladem stability lidské společnosti. Bez nich by se společnost zhroutila. Tato práva a pravidla se v průběhu historie měnila, právě proto, že jsou jen imaginární. V dané situaci bylo normální, že jedni jsou otroci a druzí páni, feudálové a nevolníci. Každý měl trochu jiná práva i osud. Pak francouzská revoluce zpopularizovala svobodu a rovnost. Reálná rovnost lidí je zřejmým nesmyslem, jak z hlediska biologického, fyzického, intelektuálního a jak se ještě na člověka podíváte. Každý jsme jiný dokonce až na dřev svého genetického kódu. Proto bylo třeba zavést jakousi posvátnou fiktivní kategorii lidství, ve které jsme si všichni rovni. Dnes se jí rozumí rovnost všech lidí (*často však také iluzorní*) před zákonem. Nelze říkat, že život jednoho je cennější, než život druhého. Proto raději neporovnávejte vraha s úspěšným chirurgem, zachraňujícím lidské životy. I svoboda je omezenou kategorií a čím větší je, tím víc vede k různosti.

Jsou pravdy přírodní, měřitelné, jako třeba fyzikální zákony a na nich je založena technika a technologie. A pak jsou pravdy umělé, dohodnuté, na kterých je založena sociální civilizace. Čím více lidí se na nich shodne a věří jim, tím je společnost stabilnější a odolnější vůči otřesům.

Co by kdyby, v dnešní počítačové podobě jako *if A then B else C*, je součástí lidské i umělé inteligence. Vytváří nové cesty a kategorie a je tajemným grálem pokroku. Na imaginární představě a víře jsou založeny papírové peníze. Na ty si zatím aspoň můžeme i sáhnout, i když je to jen kvalitní papír. Na ty digitální v bankách a mobilech už ne. Miliardová hodnota společnosti Microsoft je založena na víře, že lidé v ní spojení budou i nadále vymýšlet úspěšné programy. Kdyby se zítra nepohodli a rozešli, zmizela by i hodnota jejich společnosti, kterou drží víra v jejich úspěšnost. Takových fikcí je mnoho, třeba penzijní či kurzovní systém. Ne každá fikce je ovšem pozhánáním. O tom vypovídá jak sama francouzská revoluce, tak fikce národního socializmu, kterou naočkoval Němcům Hitler, tak internacionálního socializmu s kterou přišel Lenin, Mao či Pol Pot. Hodnoty, na kterých stojí náš život, se staly pomyslnými. Společnost stmelují i univerzální lidská práva, která nenajdete nikde pod mikroskopem, protože jsou jen uměle vytvořenou spojující kategorií. Tak jsme se dohodli, a dokud tomu budeme i věřit, bude to fungovat. Odkládáme do bank peníze na stáří

v dobré víře, že až je budeme potřebovat, tak tam budou a bude jich možná i trochu více. Zaprodali jsme svoji duši fikci, jako kdysi Faust d'áblu a zato si užíváme všech vymožeností moderní doby. Konec konců i věda a matematika je založena na dohodnutém předpokladu, že $1 + 1 = 2$.

Může se nám někdy taková fikce zhroutit, jako není možné zvyšovat státní dluh do nekonečna? Myslím, že ne, protože jsme si už na fikce zvykli a nedokázali bychom bez nich žít. Pouze se budou měnit, tak jako se už měnily v průběhu historie. Člověka bude stále napadat *co by kdyby* a vymyslí zas něco dalšího. Co zaujme a umožní společnost udržet.

Apríl

Apríl je označení pro první dubnový den, ve kterém nebývá o žertíky nouze. Původem může být již iránský svátek *Sízdah be-dar*. Už od 16. století je apríl spojen s různými žertíky a drobnými zlomyslnostmi, např. u novinářů pak dovoluje tradice překročit rámcem serióznosti a vypustit tzv. *kachnu*, resp. *hoax*. Nejedná se o původní český svátek, ale přišel do Česka ze zahraničí a rychle zdomácněl. První písemná zmínka v Česku apríl zmiňuje v roce 1690 a zápis pochází od Bartoloměje Chrystellia z Prahy. Tradice „aprilování“ ve Francii vznikla už roku 1564 a oproti ČR je zde žertování bráno mnohem vážněji. Těší se oblíbě v hojně míře nejen mezi přáteli, nýbrž i v médiích. Tak to také zkusíte.

Jak jsme na tom se závislostmi?

Druh závislosti	Počet lidí
Denních kuřáků	1 853 000
Rizikové pití alkoholu	1 261 000
Léková závislost	885 000
Rizikové konopí	306 000
Rizikové gamblerství	65 000
Silní injekční uživatelé	48 000

Viry nám dávají zabrat

Jak to, že vrcholový predátor *Homo sapiens* se obává tak malého nepřítele, kterého nemůže ani vidět? Nebezpečí je v tom nepochopitelné velikosti. Každého jiného bychom zastřelili, otrávilí nebo rozpláclí. Ale vir nemá metabolismus, nic nejí, jen šíří své geny. Jestliže člověk měří tak 1,7 m, tak covid jen 120 nanometrů. Čili je 14,2 milionkrát menší, než člověk. A takové „nic“ nám dovede pořádně zatopit. Průměrná lidská buňka je 125krát větší, než covid. Takže když si na ni sedne, je to něco jako komár a komáři dovedou potrápiti. A covid umí přilnout, má na to bílkovinné výstupky. Vloží do buňky svoji genetickou informaci a buňka začne produkovat viry. A je jich tolik, že spustí poplach imunitního systému. Ten je někdy tak silný, že s viry zahubí i člověka. To není ale v zájmu viru, ten by chtěl, aby co nejvíce lidí a co nejdéle produkovalo viry. Smrtící virus je tedy jakési uklouznutí evoluce. Jenže říkejte to těm na ventilátorech.

Co očekáváme od voleb?

Nedávné rozhodnutí Ústavního soudu a následné tahanice by nás měly přimět k tomu, zamyslet se, co vlastně od voleb očekáváme jako občané. Jistě se shodneme na tom, že by to měly být volby poctivé a nezfalšované. A teď to nejdůležitější. Je pro zemi důležitější, aby hlas každého občana, ať žije v malém či velkém kraji, měl přesně stejnou sílu nebo aby vznikla akceschopná vláda, která nebude vydíratelná svými malými nezbytnými koaličními partnery? To je všeobecně slabina systémů poměrného zastoupení, kdy se do parlamentu dostane spousta malých stran. Vlády jsou pak nestabilní, nemožnou řešit záležitosti principiálně, ale jen kompromisně a často to vede k předčasným volbám. To je cena za spravedlivé poměrné zastoupení.

Četné státy, po smutných zkušenostech proto volí většinový systém, kdy volič si řekl své, ale vítězí většinový názor a v tom extrémním případě jen vítězná strana staví jednobarevnou vládu. V kompromisnějších případech vítězná strana dostává bonus mandátů, který jí má umožnit jasnou vedoucí roli v koalici. Vítěz se nemůže na nic vymlouvat, vládně podle svého programu a za čtyři roky mu to voliči sečtou, a buď mu mandát prodlouží, nebo ho pošlou do opozice. To se mi zdá funkční a prospěšné pro celou zemi.

Řeknete a co malé strany? Mají to obtížné a musí přesvědčit opravdu pádnými argumenty. Je to podobné, jako když v mysliveckém sdružení specializovaném na zajíce a bažanty, chtějí dva tři členové prosadit chov muflonů. Také to mají obtížné.

Zakládání koalic před volbami považují za nepoctivé vůči voliči. Favorizuje svoji stranu, ale ta mu nutí s ní volit i někoho, kdo mu není třeba sympatický. Jako kdybyste u řezníka museli k vepřové kotletě vzít i plátek koniny. Proto je jejich penalizace zcela na místě.

A co korespondenční hlasy pro lidi žijící v cizině? Bál bych se jich pro snadnější možnost podvodu, jak ukázaly i americké volby. Ze stejného důvodu, ač technokrat, nejsem pro elektronické hlasování přes net. Ukázat svůj obličej členům volebních komisí je dobrá tradice. Naši občané žijící v zahraničí žijí v jiném systému a je otázka, jak moc mají ovlivňovat způsob žití v naší zemi? Právo bych jim neupíral, ale ani neusnadňoval. Když někdo chce jet hlasovat až na daleký zastupitelský úřad, ať tam jede.

Většinový systém vede zemi rychleji kupředu řešením problémů byť za cenu trochu *sem tam*, jak voliči dávají důvěru různým subjektům. Poměrný systém více přešlapuje na místě a řeší problémy jen malými kompromisními krůčky, pokud se na nich vůbec dohodne. Zpravidla nedopustí extrém. Je vůbec možné změnit poměrný systém ve většinový, když kapří si rybník nevypustí? Asi jen v případě silného volebního vítězství dvou subjektů, kteří by díky ústavní většině mohli prosadit změnu. Nebo si myslíte, že by politici dopustili referendum občanů o většinovém či poměrném systému? Navíc ty mediální a populistické tlaky by za to ani nestály. O to smutnější je, že Ústavní soud svým politickým rozhodnutím zrušil i to málo, co v našem poměrném systému přispívalo ke stabilitě vlád.

A ještě k té spravedlnosti. Občané měst to mají k supermarketu či poště pár ser metrů. To na vesnicích kilometrů. Zrušíme proto vesnice?

Řešení úlohy: není

A slovo závěrem

V pohádkách zjevují osud člověka sudičky, v realitě genetický kód. Ten dostáváme jako mix od svých rodičů, ale podílejí se na něm i prarodiče a další předci. Když vědci počátkem století přečetli lidský genom, podivili se, jak málo se liší třeba od ovce či octomilky. Lidských genů je jen asi 23 tisíc, jsou druhy, které jich mají více. Z celkového počtu DNA tvoří naše geny jen několik procent. Zbytek tzv. *junk DNA* byl považován za bezvýznamnou vycpávku či zbytky virů, které pronikly do našeho genomu. Protože naše geny se neuplatňují současně, některé v mládí řídí vývoj zárodku, růst, dospívání, bylo jasné, že je „něco“ zapíná a vypíná podle jakési vyšší potřeby. A to studuje obor zvaný *epigenetika*. Nejprve se objevilo, že geny jsou uspány třeba metylací, ale situace je složitější a nyní se objevilo, že na probouzení a uspávání genů se uplatňují i ony tajemné vycpávky v našem genomu. To ovlivňuje nejen náš správný vývoj, ale i vznik civilizačních chorob. Více si přečtěte v zajímavém článku: <http://jdem.cz/fgurn5> Zdá se, že genetika vytváří slovník a epigenetika z něj píše literaturu.

Máte ujasněno, co byste doma v bytě popadli, kdyby najednou hořelo a vy museli rychle pryč? Většinu lidí by to zaskočilo a zachránili by spoustu zbytečností. Kromě manželky a dětí by to měly být asi doklady, mobil, platební karta či hotovost a klíče od auta, které by bylo útlukem. Bude-li čas tak i komplexnější oblečení.

Lidé právem lkají nad tím, jak je globální firmy jako Google či Facebook sledují, získávají o nich data a využívají je. Je to bohužel zákonitě a nikdo nebude udržovat nákladné servery, jen bychom našli, co hledáme či si popovídali. Jsme to my sami, kdo ochotně strká hlavu do oprátky. Kdyby nějaké lahůdkářství vyhlásilo konzumaci zdarma, za to, že nám domů umístí kameru a bude nás poslouchat a prohlížet rodinná alba, asi by mnozí váhali. Na netu neváhají. Neplatí sice peníze, ale svým soukromím.

Když se přemnoží zajáci, stoupne i počet jejich predátorů, vlků a lišek, dokud se nedosáhne rozumné rovnováhy. Co má však příroda dělat, když se přemnoží člověk? Vyzbrojil se zbraněmi, vědou a zdravotnictvím. Tak to zkouší s něčím hodně malým, sotva postřehnutelným – a vychází jí to.